

Krkonoše se Sněžkou, foto: Petr Toman

Míša Šťastná je na Výrovce šťastná

Text: Petr Šimáček foto: Petr Toman, archiv Michaely Šťastné

Na horách žijí prý jen podivní. Do značné míry je to pravda, i když výjimky existují. Nevím, jestli je to příjmením, ale mám pocit, že Míša Šťastná dokáže žít kdekoliv a zvládnout cokoliv. I řídit kolos jako je obrovská bouda na hřebenech Krkonoš - Výrovka. Z historie víme, že něco takového se už ženám povedlo, ale rozhodně to není běžné. Vezmu vás do dávné minulosti i současnosti, abychom si dokázali představit, co všechno musí boudařka zvládnout. Vítejte v nadmořské výšce 1356 m, na historicky důležité křižovatce dávných horských cest mezi Špindlem a Pecí.

Historie Výrovky je dlouhá a řekněme dost šťavnatá. Pašeráci, financové, ale i požáři. Cedule v prvním patře Výrovky ji rozebírají poměrně detailně, a proto mi dovoluňte, abych ji mírně zkrátím a vypíchl zásadní body. V 18. století to byl jen malý přístřešek honosně nazývaný Hotel Výrovka. Patřil legendární rodině Steinerů a strategická poloha se začala líbit financům. Rodina ji proto radši nechala zbourat. Později se ale přišlo na to, že "budka" přeci jen chybí, a tak se nejprve v plátněm

Když se vaří bramboračka

a později kamenném přístřešku prodávaly suvenýry. V roce 1927 se tam podařilo vystavět roubený horský hotel Výrovka a zároveň vojenskou výcvikovou základnu. Dostala jméno Havlova bouda podle generála ženijního vojska, který stavbu prosadil. Když domovník 17. října 1946 rozehrával v garáži ohněm zamrzlé pásové vozidlo, Havlova bouda vzplála. Chodbou propojený hotel Výrovka se ale zachránil. Za pouhých 16 týdnů se na Výrovku opět vrátili hasiči. Mladý pomocník tentokrát v podkroví

rozehrával zamrzlé topení, a když si odskočil na oběd, nevypnul benzínový hořák. Až pak vznikla, možná i vám důvěrně známá, útulna se sněhovým přístupovým tunelem. Z legrace jsme vždy říkali, že by tam měl být semafor. Novou Výrovku, kterou vidíme dnes, postavili v roce 1991 podle projektu architekta Vokatého (autora např. známé pražské O₂ Areny)

Míšo, jaká postava z historie Výrovky Tě nejvíc zaujala?

Jednoznačně je to Marie Steinerová - první krkonošská podnikatelka. Prodávala tady fialkový kámen, i když si spíš myslím, že zbohatla na spolupráci s pašeráky. Pak si mohla koupit i tenkrát honosný penzion Děvín na Velké Pláni v Pecí, nedaleko Horizontu. Fialkový kámen je pokrytý řasou a za vlhka voní právě po fialkách.

Jak jsi přišla k provozování takového kolosu na hřebenech? Odkud pocházíš?

Jsem původem Pražák, ale láska k horám u mě propukla už někdy ve druhé třídě, kdy mě učarovalo prostředí na Moravské boudě. Tam jsem také dostala první lyže. Řekla jsem si, že jednou tam chci žít, ale myslím, že by to byla jen taková pohádka, která v realitě vypadá úplně jinak. To naplnění nicméně přišlo na Medvědí boudě. (Přijela jsem původně na večírek a bylo to jako večírek, a z něj jsem už prakticky neodšla). Zůstala jsem na horách jen s krátkou odbočkou do Prahy, kde jsem si zabalila pár švestek. Pod Tomášem Vodochodským jsem tam strávila pár let a potom se mi narodila dcera. Takže zase drobná odbočka do Prahy a poté znovu Krkonoše.

Boční pohled na štitovou stěnu Výrovky směrem od kapličky

Nabídka drobného občerstvení a nápojů

Zimní letecký pohled na Výrovku, foto: Petr Toman